

הסכות שבעת ימים באסף. רוצה לומר בעבור אסיפות התבאות מגרן ומיקב ושמחה בחג: רוצה לומר וידוע הוא ג'כ' שתשmach בחג אשר תעשה על זה אתה ובנד ובתד כי כל בני הבית שמחים ברבות הטעבה ואסיפת התבאות וגם הלווי הגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך. כי כן דרך העשירים לחתם לחם לכל אדם בהיותם מצחיחים ומתרכחים בתבאותיהם. וכמי שלח דוד לאמר לנבל (שמואל א' כיה) כי על יום טוב באננו הנה אם כן כל זה ידוע הוא ומבואר שאתה בעצם הדאסף תבאותך. ולכון יוכזו גם מאשר להם כי עבד היה בפרט וכרת כי עבר הייתה במצרים ושםרת ועשית את החקקים האלה. רוצה לומר באננו הנה מבקש מך שתעשה כל זה לאם מצוה הנני לאלהיך במקום אשר יבחר. רוצה לומר אותו לעבודת הש"י וזהו אמרו שבעת ימים תחוג לה' אלהיך והוא במקומות אשר יבחר. כי עבד היה באננו שבעת ימי החג לא היום הראשון בלבד כמו שהוא בחג הפסח. ולא יום אחד בלבד כמו שהוא בחג השבעות כי אם שבעת ימים שלמים תשבעה מה. וזהו אמר ז' ימים תחוג לה' אלהיך במקומות אשר יבחר. וראו שתשעה החג אליו. לטפי שהוא הנזון לך כח וברכת התבאות. ואליו ראו לहודות עליהם והוא יברך אותך בכל גבאותך לשנים הבאות. ובכל משלח יזכיר שהוא הסchorה או האמנות. תתן הסכה למה ישב בירושלים בחג הסכות כל שבעת הימים ובפסח ושבועות לא ישב כי אם יומ אחד. ואמיר והיית אך שמת. רוצה לומר שהנה בחג הפסח וב חג השבעות בבואך לרجل היה לך נודד על התבאות שהיו בשדה אבל עתה שכבר אספת אותם וברוך ה' אלהיך בכל תבאותך ובכל מעשה ידיך תהיה לך שמה מבתיי מחשבה אחרת כלל ולכון ראו שתחשב שמה בשטחה כמו מה שפרשתי. הנה הותר בונה הספק הכא' שאין יתרור לא בצווי שבעת ימי החג ולא בצווי השמחה כתפי מה שאמרתי:

וראף ש עוד לומר כי בראשונה צוח על החג באמר חג הסכות תעשה לך שבעת ימים ואחרי אסף תבאות הגורן והיקב ושותה על השמחה כמו שאמר ושמחה בחג אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך. כי ברבות הטובה כל בני הבית יגלו וישמו וגט הלווי שקבל מעשרותיו יימת והגר והיתום והאלמנה שקבלוذرחותם במעשר עני בומנו. ושאחרי שצחו על זה בא למצוות שתחוג הדרא אשר יעשה יהיה בבית הבחירה לא בשעריך. וזה צורך אמרו

מורעדים קהל גדול ישובו הנה לירושלים לחג השבעות. או יתמהמהו שם מהג הפסח עד חג השבעות בהיות הום ההוא מהתבאות וכלן בשדה. ולב האדם עליהם לראותן בכל יום לדעת מה יהיה בהן. גם מרבי הוזכרו זו אחר זו ומארח להם ולא מן הקדש أولי יקוץו גם כן. מה שלא היה כן בחג הפסח להיות הבחירה הראונה. ולא בחג הסכות שהיה כבר אסופית בבית מן השדה. מפני זה הוזכר כבר בchap. בchap. ה' בchap. וברכת מועטה. וכאשר תוכור זה לומר אל ירע בעיניך על כל העמל הזה. זכור תוכור כי עבד היה במצרים וברכתם היה לך טורה וعمل (גדול) מזה וברכת מועטה. וכאשר תוכור זה באמת תשמרו ותעשה את החוקים האלה. אע"פ שייהיו בעיניך מחקרים שאין להם טעם. כי בערך ישיבתך שמת לא יהיה לך عمل רק שמהת ושווין. ולמי שקבל חסド גדול כמו שהיתה יציאתך מצרים. איןו בalthi ראי שיהיה משתדר בעבודת מי שהוציאו משם ושילך פעם אחר פעם לחת לו הودאה עליו ושישמה זיגל פעמים רבות. הנה הותרו בונה הספקות ג' ועשרים והארבעה ועשרים והתשעה ועשרים. והנה עניין החג ומשפט העומר כבר בא בשלמר בפרשת המועדים. וכן לא ראה לזכור בו כי אם עניין מצות הראית. ועליתת (התיכל) [הרגל] ושמחה כי היא הייתה הסבה הכללת בוכרונו המועדים האלה כלם:

(ג') חג הסכות תעשה לך וגדי עד סוף הסדר. ראה אדון הנביאים עליו השלום לזכור כאן חג הסכות. עם היות שכבר החיבור בפרשת המועדים. אבל ביאר כאן בו עד שיחורייב לחג את המdag הות כל שבעת ימים בבית הבחירה כי זה לא נזכר שמה. והזהיר עד כאן על השמחה שלא נזכרה שמה בפרש'. ואמנם פירוש הכתובים ונעננים כך דיא. שככל בני אדם אחורי אסיפת תבאותיהם יעשו שמחות זיגל יתעלסו בברכותם ורבי תבאותיהם. כמו שאמר הנביא על זה (הושע ט' א') אל תשמה ישראל אל גיל כעמים זגר. גורן ויקב לא ירעם. ולמיישראל בזמן הוה היו חכאותיהם כלם נאספות מן השדה ונכנסות בכתיהם וחלויי כבר קבלו מעשרותיהם בגורנות וביקבטים כי על כן נקרא חג האסיף לטפי שהוא אחורי אסיפת התבאות. הנה מפני זה חג הסכות תעשה לך שבעת ימים ולא אמר כן בפסח ולא בחג השבעות. רוצה לומר חג הפסח תעשה לך או חג השבעות תעשה לך כי אם בחג הסכות. כללו אמר הנה אתה בעצם היה עשה חג

והנה נשאר אליו לדעת בזה ב' ידיעות. האחת למה היו הרגלים שלש לא פחות ולא יותר ואומר בסבב זה שישראל קיבל מהשם יתריך ג' הסדרם גדולים. והם יציאת מצרים ימתן תורה. יירושת הארץ. ולכון ציה שעילו לבתו שלוש פעמים בשנה. בחג המצות להודיות לה' על שהוציאם מצרים. וב חג השבעות להודיות לפניו על שנותן להם את התורה. וב חג השבעות להודיות לפניו על הארץ ועל התבאותיה. ויהיו ימי חג הפסח ז' ימים לא לחיותו הקרביינו כמו שוכר הרוב המורה פרק מ' ג' חלק שלישי. כי אם לפה שמעת שיצאו מצרים עד שנכנסוabis בים ה' ז' ימים ואכלו מ', המצות אשר הוציאו מצרים כל אותן שבעת ימים. ואנו נתבעו המצרים והימה התשועה שלמה. כמו שאמר יוושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים וגוי. או ישיר משה וכנגד אותם ה' ימים יהיו חג הפסח גם כן שבעה. אמן חג השבעות. היה ים אחד כיום מתן תורה שהוא אחד ומיחוד כמו שהוא לא היה. וחג המצות היה גם הוא שבעת ימים מפני שבת המיניות שנשתחבה בהן ארץ ישראל:

והידיעה הב' מה הם התוצאות המגיעות מעליית الرجل שבעבורם הזיהירה החוריה כי על העליה לראות את פני ה' ג' פעמים בשנה. ואומר שהיו התוצאות בזה חמשה:

האחד להודיות לה' על כל הטבות אשר עשה עמם אם ביציאתם מצרים ואם בתנתן התורה האללה [ואם] בהבאו אותם אל הארץ הנבחרת. וכן אמר דוד (תהילים קט' ז') אני ה' כי אני עבדך אני עבדך בן אמרת פתחת למושרי. לך אوبة זבח תודה ובעם ה' אקרא נdry לה' אשלם נגדה נא לכל עמו בחזרות בית ה' וגור. הללו את ה' כל גיים שבחוותם כל האומות כי גבר עליינו חסדו:

התוצאה השנייה הוא כי בעלייהם לרجل יתקיימו בידיהם העקרים החוריים. ויאמינו ביכולת האלה. ויזכרו את מעשה ה' כי נזרא הוא אשר עשה עם אבותיהם ולזה ציה אותם שיאצרו בהבאת הבכורים הוודוי ארמי אבוד אבי אשר בו יגידו נפלאות השם' ומעשו במצרים. ובסינוי. ובירושת הארץ:

התוצאה השלישי כדי שיראו בעיניהם הגסים הנעים בבית המקדש תמיד ויראי עבוז' בית האלים והכהנים בעבודתם ולהם בדרכם ותכנס בלבם אהבת הבית. וקדושתי וקדושת המשרתים. ומעלת השכינה אשר שם:

שבعة ימים חhog לה' אלהיר במקומות אשר יבחר כי לא יעשה במז שעה בפסח שאחרי היום הראשון נאמר יפנית בבקר ולהלפת לאלהיר כי הנה היה זה לפי שהיה לבן טרוד או בעניין תבאותיו וגיב' לזאת הסבה עצמה היה חוג השבעות יום אחד כדי שלא ירעכבר אדם בירושלים וילך לקוצר תבאותיו. אמן עתה באסף מגנין ומיקבך ראוי שתשב בירושלים כל שבעת הימים ושלא יהיה לך טרדה בלבד אבל אהיה אך שמח מבלי מחשבה. וכל כך במאמר היהת אך שמח להבטיחו שאם ישמח ויגיל בחג המצות יהיה שמח וטיב לב כל השנה. ואם תתעצב בראשית השנה בעבור תאכלנה כי כן בטע המציאות השמח בחלוקת ששון ושמחה ישיג. והנהנה בלי סבה יאנק דום כל הימים. וראוiji היה שיזכור השמחה ויוזהר עליו בחג המצות וב חג השבעות לא בחג הפסח. שמלבד הסבה שנחתה בחלוקת עוד יוכל לומר שהיה בפסח לב האדם טרוד על התבואה להיותה כללה בשדה ולא יוכל לשמשת. אמן בחג השבעות כבר היו קוצרים השעריהם. ולכון היה להם כבר קצת שמחה עם אתם התבאות שקר. וב חג המצות היהת השמחה כפילה ונכופלת ולכון אמר ב' ושמחה בחג והיית אך ש悲ה. יהנה אוזן הנביאים הביא זכרון החגים האלה שלשתם לא בבחינת עצם כי אם بما שהייתה חיובם בבית הבחירה ולא זכר מצות הלולב. ולא זכר גם כו' שנייני חג עצרת ולא שאר מועד ה' ים תרואה ויום היכפורים. ולא זכר קרונות הכוודים האלה תמידין כסדרון ומוספין כהכלמות לפי שהדברים האלה כלם כבר בא בפרשנה אמר אל הכהנים ובפרשיות המיוחדות אליהם. ולא רצת משה רבינו כי אם לזכור החגים האלה מדי עלותם בית ה'. ולכון חותם הדברים באמרו שלש פעמי' בשנה יראה כל זוכרך את פני ה' אלהי' במקומות אשר יבחר בחג המצות וב חג השבעות וב חג המסתות ולא יראה את פני ה' ריקם וגור. רוצה לומר הכל העולה מכל הדברים שנאמרו במועדים האלה הוא לבאר בהם ב' דבריהם שלא התבאוו במה שעבר במקומותיהם האחד ביאת ישראל לבית הבחירה בשלשת החגים האלה זיהוי שלש פעמים וגור. השני שיביא שמה נדרים ונדרות ושלטים זיהוי אברו ולא יראה את פני ה' ריקם אבל איש כמתנת ידען. וביאר ואמר שלא ייחסו שיאמר איש כמתנת ידען על תכננת נפשו בנדרות כי כפי רוב התבאות והברכות אשר לו יצטרך להביא. והותרו עם זה הספקות הכו' והכח'ה: